

Відповідно до умов цього договору, платник податків добровільно бере на себе зобов'язання спрямувати вивільнені в результаті оподаткування фінансові ресурси на поповнення оборотного капіталу з подальшим його використанням для підтримки наявного або створення нового виробництва. Крім того, вказана угода може встановлювати інші права та обов'язки платника, в тому числі щодо спрощеного виконання податкових процедур, дотримання екологічних нормативів, фінансування суспільно значущих проектів.

Доцільно також запровадити ефективну систему моніторингу податкових пільг, а також формування та використання фінансових ресурсів, що акумульовані корпоративними структурами внаслідок застосування пільгового податкового режиму. Така система повинна давати змогу надавати публічну інформацію в режимі он-лайн про застосування пільгового податкового режиму кожним платником, який має право на отримання пільги, маючи на увазі, що вивільнені фінансові ресурси є фактично публічними, які державна передала платнику на виконання певних суспільно значущих функцій (проектів). Необхідно також модернізувати порядок контролю за запровадженням і застосуванням податкових пільг та використанням вивільнених в результаті податкових пільг фінансових ресурсів. У випадку нецільового використання таких фінансових ресурсів вони мають бути спрямовані до бюджету.

1. Пророк Р.В. Податкова реформа в умовах стимулювання інноваційної економіки / Р.В.Пророк // Проблеми науки. - 2006, № 11, С. 89-95. 2. Кізіма А. Спеціальні податкові режими як інструмент податкового регулювання / Кізіма А., Кушнірик І. // Галицький економічний вісник. — 2009, № 1, С. 117-127.

ОСОБЛИВОСТІ СТИМУЛЮВАННЯ ЕКОЛОГО-ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ДЕРЕВООБРОБНОГО ВИРОБНИЦТВА

Яворська Н.П.

Національний університет «Львівська політехніка»

Впровадження еко-інновацій у виробничу практику є однією із багатьох важко розв'язуваних проблем, оскільки це найбільш складний процес економічної трансформації. Розвиток еколого-інноваційних процесів багато в чому пов'язаний із неоднорідністю

економічного простору і різними адаптивними здібностями регіональних економік до еколого-інноваційних перебудов. Слід також зазначити, що еко-інноваційні процеси можуть спровокувати тимчасову дестабілізацію взаємозв'язків, що склалися в економіці та при цьому суб'єктам господарювання не гарантується отримання комерційного результату, що мав би компенсувати виникаючі втрати. Звідси випливає висновок про відсутність зацікавленості керівництва деревообробних підприємств у вкладеннях в еколого-інноваційний розвиток та неможливість подальшого розвитку без вдосконалення форм і методів його стимулювання.

Висвітленню проблем стимулювання інноваційної діяльності приділяли значну увагу у своїх працях Г.Абалкін, О.Амоша, І.Бланк, М.Білик, А.Гальчинський, М.Герасимчук, В.Геєць, Б.Кваснюк, І.Комаров, І.Радіонова, П.Саврук, В.Соловйов, Дж.Стігліц, Дж.Сакс, Гж.Колодко, Д.Львов та ін. Водночас, в існуючій економічній літературі не повною мірою опрацьовані питання, пов'язані з стимулюванням еколого-інноваційного розвитку деревообробного виробництва, як стратегічної складової забезпечення ефективного функціонування та розвитку галузі.

Основною метою дослідження є обґрунтування необхідності стимулювання еколого-інноваційного розвитку деревообробного виробництва.

Стимулювання еколого-інноваційного розвитку стосується не тільки деревообробного виробництва, а й усіх суб'єктів господарювання. Наприклад, низький рівень відсоткових позитивно впливає на еколого-інноваційний розвиток, а високий рівень інфляції знижує цей показник. Система патентування продукції стимулює еколого-інноваційний розвиток, виступаючи в якості механізму зниження ризиків. Пільгове оподаткування є стимулом для пошуку еко-інновацій та їх комерційної реалізації. Створення технопарків, де для учасників інноваційного процесу передбачаються пільги, також сприяє розвитку інноваційної діяльності екологічного спрямування.

Під стимулюванням еколого-інноваційного розвитку деревообробного виробництва будемо розуміти сукупність форм і методів спонукання деревообробних виробництв до впровадження у виробництво досягнень науки і техніки, вдосконалення технологій, спрямованих на підвищення ефективності виробництва та зменшення використання матеріальних і паливно-енергетичних ресурсів та запобігання (або зведення до мінімуму) забруднення навколишнього середовища.

Сучасний етап розвитку економіки і суспільства висуває високі вимоги до стимулювання еколого-інноваційного розвитку та піднімає проблему вдосконалення цього механізму.

Оскільки, у приватного бізнесу відсутня мотивація, пов'язана із здійсненням еколого-інноваційного розвитку, тому вважаємо, що початкові і підтримуючі механізми еколого-інноваційного розвитку повинні розроблятися за участі держави в частині вироблення еколого-інноваційної стратегії, організаційного та інституційного оформлення національної еколого-інноваційної системи і регіональних модулів, фінансових механізмів підтримки та стимулювання еко-інновацій і т.д.

Державне регулювання еколого-інноваційного розвитку деревообробки викликано недостатністю і обмеженістю впливу ринкових механізмів на появу і розповсюдження еко-інновацій. Причини державного втручання, на наш погляд, повинні бути наступними:

По-перше, тільки держава може забезпечити проведення масштабної, всеохоплюючої політики еколого-інноваційного розвитку країни загалом та деревообробки зокрема.

По-друге, тільки на державному рівні можна забезпечити захист і просування національних еколого-інноваційних розробок шляхом протекціоністської політики і оформлення міжнародних патентів і ліцензій на винаходи.

По-третє, в рамках державного регулювання може бути здійснена передача технологій і розробок, створених в державному секторі приватному секторі.

По-четверте, побудова взаємовигідної та плідної співпраці в сфері науки і техніки можна забезпечити тільки на державному рівні.

По-п'яте, державне регулювання еколого-інноваційного розвитку деревообробного виробництва показує важливість, яку надає цій сфері держава: держава виступає позитивним прикладом для приватних національних і закордонних інвесторів та еколого-інноваційних підприємств.

По-шосте, окремі господарюючі суб'єкти, насамперед малі підприємства, які об'єктивно виявляються в гірших умовах порівняно з великими підприємствами при реалізації еко-інновацій через наявність у них більш високих витрат виробництва, відсутності достатніх фінансових коштів для вдосконалення техніки і технологій.

Таким чином, необхідний подальший пошук науково-методичних підходів, що забезпечать формування та вдосконалення механізму стимулювання еколого-інноваційного розвитку деревообробного виробництва.

1. Карпунь Н.І. Мотивація і стимулювання інноваційної діяльності підприємства. [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://archive.nbuv.gov.ua/portal/natural/Vnulp/Ekonomika/2008_628/84.pdf
2. Казаков В.В. Организационно-финансовый механизм формирования и реализации инновационной политики экономических систем // вестн. Том. Гос. Ун-та . 2012. №363. С.157-164. Научная библиотека киберленинка : <http://cyberleninka.ru/article/n/organizatsionno-finansovyy-mehanizm-formirovaniya-i-realizatsii-innovatsionnoy-politiki-ekonomicheskikh-sistem#ixzz2tusw4oq9>
3. Лукин А.Е. Налоговое стимулирование инновационной деятельности в системе государственного регулирования: Автореф. дисканд. эк. наук. - М.-2010, 30 с.
4. Соловйов В.П., Савченко О.В. Сутність та складові організаційно-економічного механізму стимулювання інноваційної діяльності на підприємстві [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=2635>
5. Щеглюк С.Д. Механізми стимулювання інноваційної діяльності і концентрації ресурсів економіки регіону. [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://archive.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Vchnu_ekon/2009_5_1/087-093.pdf

МЕТОДИ ОЦІНКИ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Яров О.Ю.

Національний університет «Львівська політехніка»

В умовах сучасної ринкової економіки підприємство може успішно протистояти негативному впливу різноманітних факторів зовнішнього середовища, забезпечувати свій розвиток лише за наявності стійких конкурентних переваг. Поряд з теоретичними дослідженнями сутності конкуренції та конкурентоспроможності в економічній літературі давно обговорюється проблема практичної оцінки конкурентоспроможності.

Кількісний вимір і аналіз конкурентоспроможності є одним з актуальних завдань в системі управління підприємства. У ринкових відносинах лише підприємства, що ефективно здійснюють свою господарську діяльність, отримують реальні можливості подальшого розвитку. Це зумовлює необхідність розробки стратегії забезпечення конкурентоспроможності підприємства, її постійного аналізу та оцінки.